

DOBROVODSKÝ ZPRAVODAJ 2018

Obsah

ÚVODNÍ SLOVO	2
TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA.....	3
MASOPUST 2018.....	3
VÝLETY ZA VÍNEM DO ZNOJMA.....	6
DIVADELNÍ SEZÓNA V DOBRÉ VODĚ	8
VELIKONOCE, SVÁTKY JARA!.....	10
DOBROVODSKÉ POUŤOVÁNÍ	10
HASIČI.....	12
PRÁDELNÍ KOŠ	13
CESTOVATELSKÉ OKÉNKO	15
VODAFEST 2018	16
HUSTOTA DOPRAVY V DOBRÉ VODĚ.....	19
CESTOVATELSKÉ OKÉNKO	20
SIMTHALI — DOPIS Z TROCHU JINÉ VESNICE	20
100 MIL V SEDLE	25
RODÁCI - KŘEST KNIHY.....	26
OPRAVA KŘÍŽKŮ V POLÍCH.....	28
RYBNÍKY V DOBRÉ VODĚ.....	29
KRONIKA OBCE DOBRÁ VODA U PACOVA 2017	30
POČASÍ.....	30
AKCE	30
ČERSTVÉ PEČIVO AŽ DO ŠKOLY	33
ZABIJAČKOVÉ HODY V DOBRÉ VODĚ.....	34

Úvodní slovo

Dostává se Vám do ruky další číslo našeho občasníku. Končí rok, kdy naše obec oslavila 700 let od první písemné zmínky.

Myslím si, že jsme měli štěstí, že jsme byli při tom a včas zahájili přípravy. Jen práce na knize trvala 2,5 roku. Ostatní plánování probíhalo rok předem. Při celkové práci na historii vsi a našich domů jsme se dozvěděli asi všichni něco nového a vzniklo z toho spousta vyprávění a vzpomínání.

Dále proběhly komunální volby. Na čtyři roky bylo zvoleno nové zastupitelstvo, před kterým stojí spousta nových výzev. O dalších větších akcích se dočtete v samostatných článcích.

V novém roce 2019 Vám přeji hodně štěstí a zdraví.

Vážené sousedky, vážení sousedé,

motivační čtení přeje

Miloslav Matěj Zíka

starosta

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

V letošním roce se nám podařilo chodit přesně 6.1.2018. V odpoledních hodinách jsem prošel vesnicí a zjistil, že Čenda Matějku zůstal doma. A tak holky mohly chodit samy beze mne a klacku, pepřák zůstal pro jistotu v kapse. Holky vylepšily choreografii a snad i díky tomu vybraly o 422,- Kč více než loni, na celkových 3973,-. Farní charita děkuje všem za ochotu.

M.M.Zíka

Masopust 2018

Rok utekl jako voda a je tu zase jeden článek o našem masopustu. V podstatě už by se dalo říci, že se masopust u nás v Dobré Vodě koná již tradičně. A to protože 3.2.2018 se přes ves prohnal masopustní průvod již po páté v řadě.

I proto jsou mezi námi už celkem jasně rozděleny masky i jejich role v průvodu. Znovu jste se mohli setkat s bábou, která se neodbytně vtírá do Vašich obydlí. S židem, který se nebojí u vás doma vzít cokoli, a ještě Vám to drze prodat zpět. S medvědem a krásnou nevěstou, kteří dokáží po dvoře provést i to největší „dřevo“. Toto by se však nemohlo stát, kdyby medvědův medvěďák pořád nepouštěl to zvíře ze řetězu a ženich si tu svoji nevěstu lépe ohlídal. S šaškem,

co Vás vždy pobaví a vyfotí. S koněm, který by dokázal odtahat kde co, a potom ho stejně musí ras obětovat. Se slavníkem, po jehož návštěvě Vám nezbyde nic jiného, než vzít do ruky koště a uklidit po něm, co natrousil. A třeba i se zdravotnicí, která Vám pofouká rány. Mimo tyto tu letos přibýly i novinky jako dřevorubec, bezdomovec a několik dalších. Ke všemu samozřejmě pěkně hráli harmonikáři, pan Kudrna a jeho věrný učeďník Honza.

Vše mělo vcelku standardní průběh. Vší jsme se prokousávali přes hory koblih a nějaký ten panáček hezky chalupu po chalupě. Nůše se plnila stejně rychle, jako před námi ubíhala cesta ke konci. Pak nezbyvalo než obětovat a znovuvzkřísit koně s medvědem a mohli jsme se zase pomalu rozejít domů a připravit se na pozdější posezení v místní škole. V podvečer jsme tedy vše završili ve škole u muziky s našimi harmonikáři, kteří si k sobě přizvali na pomoc ještě bubeníka a zahráli dalších pár hodin i pro Vás, kteří jste se nemohli zúčastnit průvodu. Pohoštění bylo zajištěno od všech, co nám při cestě něco dali do nůše. Naštěstí toho bylo jako vždy dost a nikdo snad nestrádal.

Díky Vám všem za další vydařený masopust. Jsem rád, že jste všichni ochotni se s námi pobavit a zpříjemnit tak tento den nejen nám, ale snad i sami sobě. Doufáme, že budeme mít všichni čas i energii do dalších let, aby nás to všechny pořád bavilo minimálně jako do teď'...

Lukáš Vlach

Výlety za vínem do Znojma

Jak možná někteří už víte v Dobré Vodě se nevyplácí házet do placu jen tak pozvánky k návštěvě, nebo, co „hůř“, k návštěvě dosud neobjevených míst s lákavým programem. Na toto pozvání „doplatil“ i náš obecní řezník Joža. A tak jednoho bujarého večera dalo slovo slovo a společnými silami jsme naplánovali naší první a následně druhou výpravu na Moravu, abychom okusili úrodnosti vinařského kraje.

První výprava byla zimní a údajně prý i ta snazší. Ale rozhodně není snazší, když vlastně nevíte, do čeho jdete. A to ani když vás intenzivně varují dopředu.

Naše výprava čítala dohromady 9 účastníků. Jenda, Terka, Jarýk, pan starosta s paní starostovou (Milda se Stáňou), Lukáš, Lenka a Plášilovi z Eše.

Hned ráno kolem sedmé, jsme naložili dary pro Jožu a vydali se na cestu, abychom stihli začátek putování po sklípčích a viděli i něco z masopustu. Z Vysočiny byla cesta dlouhá, ale ani špatné počasí naší výpravu nedokázalo zastavit. Po příjezdu do Dobšic jsme se ubytovali u Joži a Milči. Na uvítanou jsme byli pohoštěni Jožovým gulášem, který byl ukázkový. Digestivem nám byla povinná vynikající místní kořalka a nepovinné pivo. Tuto část bych ze zkušenosti nováčkům nedoporučoval, zbytečně člověk rychle ztratí plachost a ostražitost.

Následně jsme se vydali do ulic putovat za vínem. Na začátku naší cesty jsme nafasovali mapu trasy a nakoupili body, které jsou v každém sklípku směřovány za degustační víno. Možná se jich může na první pohled zdát málo, ale opak je pravdou. Poctivě jsme začali obcházet sklípek za sklípkem a v každém jsme ochutnávali a ochutnávali, přijímali moudra o každé ochutnávce a nálada byla bujařejší a bujařejší. Velkou výhodou bylo mít jako průvodce Jožu s Milčou, díky nim jsme se nesetkali s vínem typu „pro Pražáky“. Snad jen jednou, kdy to bylo na moje přání – víno kravák si fakt nedávejte!

Odpoledne utíkalo, body ubývaly a blížila se tzv. ulička smrti. To je ulička, kde je největší koncentrace sklípků a ochutnávek mastných pochutin. Představte si nejrychlejší dopíjení, největší míchání a největší množství v krátkém čase. Nezachrání vás ani vydatná odpolední mastná svačina. V tomto místě má svůj sklípek i Jožova rodina. Prohlídka zde proběhla úspěšně. Víno tam nemá, tatík i brácha se těší pevnému zdraví a kompoty má úhledně vyskládané.

Když jsme společně dokázali projít všech 22 sklípků, s pocitem vítězů jsme se vraceli domů, kde nás cestou čekala zastávka na večeři v místní hospodě. Zde už byla zábava relativně

pokleslá. Jen někteří z nás navazovali kontakt s místními zemědělci a sdíleli si společně zkušenosti z oboru. Po příchodu na „ubikaci“ otrlejší z výpravy neodmítli pozvání k Jožovi do kuchyně na pelhřimovskou dvanáctku. Slabší kusy zalehly, aby načerpaly síly pro večerní masopustní zábavu.

Masopustní zábava byla už jen pomyslnou třešničkou na dortu. Veselými kostýmy se jen hemžila a dobrá nálada z účastníků přímo číselala. Co vám mám více vyprávět? Byla to prostě zábava, jak se sluší a patří. Bohužel únava po dlouhém dni intenzivně zasáhla většinu výpravy, a tak kolem půlnoci jsme všichni s dobrým pocitem pěkně prožitého dne šli spát.

A jak vypadal letní výlet v Dobšicích? Máte rádi napoleonské války? Koně? Realistické přestřelky, souboje pěšáků, brod řeky na koních, či hořící budovy s komentovaným doprovodným příběhem? Vyrazte do Dobšic v létě! Je to krásný malebný kraj, a i cesta do Znojma vám může nabídnout výlety, které by vás běžně ani nenapadly.

Co se týká letní ochutnávky vína, tak je situace prakticky stejná jako v zimě. Jediným větším rozdílem je, že nemáte na hlavě týmovou dobrovodskou zmijovku, ale obecní trika. Další nespornou výhodou spatřuji v tom, že neztratíte rukavice a při pádu si neprodřete kalhoty, ale jen odřete kolena, protože jste v kraťasech. Ale co hlavně? Po zimní zkušenosti si dáváte větší pozor, kolik ochutnávek jste schopni v rámci zachování své osobní důstojnosti zvládnout.

Jan Pejčoch

Divadelní sezóna v Dobré Vodě

Z múzických umění se v Dobré Vodě neprovozuje pouze hudba, ale během zimní sezóny měli obyvatelé možnost shlédnout hned dvě divadelní představení, obě v podání ochotnických spolků z širšího okolí. Pro tyto účely byla ve třídě zřízena nosná ocelová konstrukce a zakoupena nová opona.

V sobotu 24.3. do školy zavítal Rodinovský spolek víceméně holek vedený paní režisérkou Marcelou Valkovou. Režisérka je zároveň autorkou veškerých her, které má spolek v repertoáru, což je tedy zárukou, že představení, které v sezóně uvidíme, žádné jiné divadlo hrát nebude. Divadelníci letos nazkoušeli hru „Strasti a pasti telecí slasti“. Komedie o spletitých vztazích v takové jedné normální rodině dokázala spolehlivě rozesmát celou zaplněnou třídu a sklídila zasloužený aplaus. Po představení se divadelníci zdrželi na občerstvení a nadšení z reakcí publika přislíbili účast i pro příští sezónu, což jak už dnes víme, bylo 8.12. po obecní zabijačce, ale o tom zase příští rok.

Za necelý měsíc, opět v sobotu, 14.4. se v počáteckém kině konalo představení divadelního souboru J. K. Tyl Počátky. Na divadlo do Počátek již díky vystupování obecního přítele Lukáše „Nojmana“ Matouška několik dobrovodských pravidelně jezdilo, a proto vznikla myšlenka seznámit s tamní kulturou i zbytek obce a v případě zájmu objednat autobus. Zájem opravdu byl, autobus se naplnil a drobně občerstvení pivem a pálenkou jsme vyrazili na divadelní komedii francouzského autora Marca Camolettiho „Na správné adrese“. Děj odehrávající se v jednom pařížském bytě obývaném čtyřmi ženami rozhodnutými radikálně změnit svůj život podáním inzerátu byl plný zvratů, nedorozumění, vtipných situací a dialogů, které publikum více než dobře bavily. Někteří zvládli během přestávky, pro tento účel prodloužené, i návštěvu restaurace u Karásků. Odjezd domů probíhal ve stejném duchu jako cesta do Počátek a celkově vládla příjemná atmosféra. Doufáme, že se podaří započatou tradici divadelních představení v Dobré Vodě udržet a rozvíjet, náměty na možné pozvánky umělců jsou od každého vítány.

Martin Trefil

Velikonoce, svátky jara!

Tak a zase po roce, měli jsme tu Velikonoce! Jako již po několikáté jsme na počátku jara tvořily. Letošní novinkou byly domečky ze dřevěných špachtlí. Vytvořily jsme si i věnce na dveře, vyfoukaná vajíčka jsme obalily v máku, chia a jiných semínkách. Také jsme si každá odnesla živou květinu. Tentokrát to nebyl petrklíč, ani kolopejka, ale růžová sedmikráska, kterou jsme si každá dle svého vkusu přizdobila. Sešlo se nás jako obvykle vcelku dost. Osobně jsem ráda, že je o tvoření zájem. Každá z nás si tak domů odnese kousek jara a Velikonoc. Snad jste spokojené i vy!

Kateřina Pošustová

Dobrovodské pouťování

Dobrovodské pouťování probíhalo letos opět velmi tradičně.

Páteční večer jsme zahájili přátelským posezením před Mlíkárnou. Letos jsme si promítali dětský film Paddington, popíjeli pivečko a opékali všelijaké dobroty na kameni.

Sobotní pouťový den tráví většina z nás doma přípravou na neděli. Vaříme, pečeme a večer se všichni vydáváme na náves. Letos nám k tanci a poslechu hrálo hned několik těles. Představila se nám i místní nově vzniklá kapela Prádelní koš, o které se dočtete na dalších stranách tohoto občasníku. Další vystupující kapelou byl Orchestr žďárského divadla.

Letošní novinkou byla střelnice. Protože nás letos nepoctil svou návštěvou všemi velmi oblíbený kolotočář Fanda se svou skupinou, museli jsme se o pouťové atrakce postarat sami. A letos kromě tradičního skákacího hradu dorazila i střelnice. Kofoláři vzali situaci do svých rukou a zatím, co ostatní v sobotu pekli koláče, oni vyráběli růže. A nejen růže, střelnice byla plná drobných hraček, bonbónů, lízátek, květin všeho druhu, a i balónků s motivem jelena jako terč. Bylo to opravdu velmi nápadité. I ceny byly velmi příznivé. Jedná rána za 5,-, což je oproti konkurenci od Fandy velmi výhodné. (Kofoláři věří, že jste si střelnici zamilovali a Fanda už se nevrátí.) U večerní zábavy samozřejmě nechybělo studené pivo a oblíbené pečené prasátko.

Nedělní den byl ve znamení opravdové pouti, v dopoledních hodinách proběhla tradiční pouťová mše v místní kapliče. Následoval ve škole oběd pro poutníky. Odpoledne se konal fotbalový turnaj. Pokračovalo se v provozu střelnice i skákací hrad byl stále k dispozici našim nejmenším. Po skončení turnaje jsme shlédli novou pohádku divadelního spolku Hralous. Tentokrát o pokladu ve studni a opičce. Pak se pomalu lidé začali zvedat a pouťové veselí se začalo chýlit ke konci.

Celá pouť se ale velmi vydařila, počasí nám přálo a věřím, že jsme si ji všichni moc užili.

Martina Blažková

HASIČI

Hasičský rok 2018 v Dobré Vodě, aneb co všechno se událo.

Schůze proběhla tradičně v lednu, tentokrát šestého. Po dlouhé debatě byl zvolen novým velitelem Daniel Mareš, který tímto nahradil Milana Pošustu ml. Post starosty zůstal Miroslavu Vlachovi ml.

Hasičsko-rybářský ples proběhl neobvykle v pátek 2. března v budově bývalé školy. K tanci a poslechu zahrála kapela Status M z Kamenice nad Lipou. Hojná účast nás potěšila, proto doufáme, že i zúčastněným se bál líbil.

Zábava je zábava, ale hasiči nejsou jen o plesech, a proto se náš sbor zúčastnil námětového cvičení v Těchobuzi. Jednalo se o cvičení přepravy vody, radiokomunikace a školení strojníků. Dobrá Voda byla na stanovišti se zkušenější Cetorazí, tudíž u nás nedošlo k žádným komplikacím. Cvičení proběhlo úspěšně. Všechny stroje přepravu vody na trase kilometr dlouhé a 100 metrů převýšené zvládly bez poruchy. Cvičení se zúčastnili Jan Pejčoch, Emanuel Mareš, Josef Blažek a Daniel Mareš.

Opravdu důležitou akcí konající se 5. května tohoto roku byla okrsková soutěž. Bohužel i přes plánování termínu akce s ostatními sbory byla účast menší, než jsme očekávali. Dobrá Voda sestavila dvě družstva, se kterými i přes intenzivní přípravu obsadila spodní příčky. Odpoledne obzvláštnila spontánní akce. Utkání dvou družstev z řad diváků. Ženský útok proti mužskému, kde jednoznačně zvítězily ženy. Večer proběhl již tradičně v místní škole sledováním našich reprezentantů na mistrovství světa v hokeji. Akci i přes nižší účast hodnotíme jako úspěšnou. Všem, kteří se podíleli na přípravě a organizaci okrskové soutěže, děkujeme.

Stejně jako každý rok i letos náš sbor obdržel pozvánku na soutěž „O pohár starosty obce Věžná“, které jsme se 9. června zúčastnili. Příprava neprobíhala tolik intenzivně, a proto jsme si nemohli myslet na jiné než spodní příčky. Avšak platný čas a jiné než poslední místo pro nás byl úspěch. Útok se zúčastnili Tomáš Kršek, Emanuel Mareš, Milan Pošusta, Petra Čajová, Klára Zíková, Josef Blažek, Jan Pejčoch.

Sbor dobrovolných hasičů Dobrá Voda přeje všem odběratelům občasníku příjemné strávení svátků vánočních a hodně úspěchů v roce 2019

SDH Dobrá Voda

Prádelní koš

Za uplynulý rok se u nás odehrálo pár změn. Ta nejvýraznější nastala v našem složení, protože hned z kraje roku odešel náš basák Jenda a nastal problém. Nikdo z nás na basketu hrát neuměl a ani se do toho nikdo moc nehrnul, až jsem jednou na zkoušce vzala basu do ruky já, a už mi to zůstalo.

Náš první koncert v novém složení proběhl už na konci ledna. Vystoupili jsme jako předkapela na Večeru žďárských lidových hudeb. Nepovedl se nám sice úplně podle představ, ale zkušenost to byla skvělá, a od té doby se snažíme zlepšovat. Předělali jsme velkou část našich písniček, přibylo také hodně nových a k tomu pár převzatých skladeb. Ve zkušebně jsme strávili asi půl roku a pak jsme dostali odvahu vystoupit před lidmi. Příležitost se naskytla na dobrovodské pouti a myslíme si, že naše práce se vyplatila. Poté následovaly další koncerty. Zase jsme si zahráli na Vodafestu a v září se poprvé podívali i mimo Dobrou Vodu. Konkrétně na akci zvanou G.P.S. do Pelhřimova a hned na to o dva týdny později na Ušákofovi fest do Zajíčkova. Naše zatím poslední vystoupení proběhlo opět v Dobré Vodě na Svátečním koncertu. Jsme moc rádi za všechny tyto příležitosti a děkujeme všem pořadatelům za pozvání.

V následujícím roce plánujeme nadále zkoušet a pokračovat ve zdokonalování jak našich hudebních schopností, tak našich písniček.

Klára Ziková

Cestovatelské okénko

Už nějakou dobu mimo Dobrou Vodu

Zdravím všechny občany Dobré Vody, jejich přátele a přátele přátel. Bylo mi umožněno si uzurpovat něco z místa na stránkách v našem Občasníku, a proto bych rád trochu shrnul svůj poslední rok.

Jak víte, nový rok jsem zahájil s Vámi v Dobré Vodě, ale už v půlce ledna jsem se vydal na cestu, která začala v Nepálu. Vyprávění z mojí první zastávky, ze Simthali, si můžete přečíst na dalších stranách. Ve vesnici jsem byl společně s Míšou Bičíkovou po dva měsíce a další jeden celý měsíc jsme strávili na cestách po Nepálu a chození po túrách pod hřebeny Himalájí.

Další jeden měsíc jsem strávil v Indonésii na ostrovech Jáva a Borneo a poté jsem se přesunul zpět na pevninu do země Kambodža. Po třech týdnech cestování v tropech jsem se přesunul na Nový Zéland. Na začátku června totiž na Zélandu klesnou teploty, a tak jsem se mohl vrátit zpět na horu Ruapehu, kde jsem mohl vyrábět sníh, jezdit na snowboardu, potkat staré známé a také poznat nějaké nové.

Zimní sezona není na Zélandu nikterak dlouhá a sníh není z nejkvalitnějších, a proto jsem už nějakou dobu měl v kapse víza do Kanady. Tam jsem odletěl rovnou na konci srpna. První měsíc jsem strávil ve městečku Jasper obklopen vysokými, skalnatými vrcholky kanadských Rockies. Odtud jsem s týdenní oklikou přes Vancouver Island přešel společně s Míšou do horského střediska Sun Peaks. Zde jsem začal znovu sněžit, až dokud sněhu nebylo všude dost (ted' znám jak nějaký Mrazík nebo Peřinbaba). V současnosti jsem se – shodou okolností – přimotal ke sněhové rolbě, a tak se starám, aby ten sníh na sjezdovkách i k něčemu vypadal

Zdá se, že Vánoce a Nový rok oslavím ještě tady na kopci a asi i sezona bude ještě chvíli trvat, ale je docela dost možné, že další Vodafest si v Dobré Vodě nenechám ujít. A třeba se o některé z navštívených destinací rozepečí v dalším vydání anebo si o nich radši popovídáme osobně.

Se srdečným pozdravem a přáním hodně zdraví v novém roce

Váš Honza Vlach

OČ

Vodafest 2018

V sobotu 4.8. se už po jedenácté konal Vodafest a vzhledem k tomu, že na dokonalosti se těžko něco mění, tak vše probíhalo podle klasického scénáře.

Ve čtvrtek se k poradě sešla většina Mlíkařů, ale vzhledem k náročnému pátku se chodí brzo spát, a tak se i stalo. Pátek probíhal už od rána v dosti hektickém duchu, někteří jeli na nákupy, ostatní začali sekat a připravovat místo konání a kvůli letošnímu brutálnímu suchu se hodně přemýšlelo o protipožárních opatřeních. Nakonec se pouze ohraničil les, zakázal do něj vstup kuřákům a vedle na pole byla přistavena cisterna s vodou...ted' už není žádným překvapením, že opatření stačila a našťastí nehořelo. Jak utíkal vodafestový pátek, v pískovně začaly růst stany a přijel kamion s návěsem/pódiem (jediným plusem sucha je, že se nemusel tahat na řetězu jako vždycky). Po obědě už jedna skupina vyrazila do Telče na stadion pro led, kterým se v horku chladí pivo, jinak pění a neteče, a druhá zůstala na místě a vyčkávala příjezdu pivovarské avie. Ta přivezla veškeré potřebné vybavení a my mohli začít skládat lavice, stavět výčepní stany a navážet zásoby. Během toho už se kolem pískovny začali shlukovat první pivachtiví návštěvníci Vodafestu. Po několika hodinách bylo postaveno, roztahány kabely, lednice plné jídla a pití, pařák na guláš na svém místě a nastalo to, na co se všichni celý den těšili, narazil se sud pelhřimovské desítky. Tím jsme věděli, že je připraveno, můžeme uspokojit první návštěvníky, oslavovat a těšit se na zítřek.

Sobota byla od rána už relativně poklidná pro všechny kromě gulášmámy a zelňačkamámy, které musely vytáhnout velké hrnce a chystat občerstvení (bystří určitě pochopili, že novinkou letošního ročníku byla zelňačka s klobásou). Před obědem dorazil náš oblíbený pan zvukař, rozložil aparát a k dokonalosti už chybělo jenom naplnit pařák a ohřívače. I to proběhlo a nic nebránilo tomu, aby Mlíkaři na pódiu zahájili celou estrádu přáním příjemné zábavy, upozorněním na sucho, a hlavně prvním festivalovým panáčkem.

Poté už na pódium nastoupila kapela Tryskáč Super s mladým saxofonistou Borisem, jehož děda provedl výborný fotoreport, který můžete shlédnout na adrese http://viditelneprase.net/prase2018/32_index.htm. Po Tryskáči následovala místní kapela Prádelní koš, která na Vodafestu přeci nemůže chybět, a zahrála nám již dobře známý set.

Tou dobou už do pískovny proudily davy lidí, pivo ve třicetistupňovém vedru teklo jak nikdy a vše nasvědčovalo tomu, že to zase bude parádní večírek. Tyhle domněnky jenom potvrdila budějovická kapela Budweis Drunken Bastards. Ta také na Vodafestu není žádným nováčkem a jejich kilty jsme tu mohli vidět už po několikáté. Osvědčenou kvalitou jsou také

Assort Plastic, kteří se tu ukázali po několika letech a na harmoniku předvedli, zač je toho vesnický punk.

To už se začalo pomalu stmívat, lidí ještě pořád přibývalo a atmosféra byla úplně akorát k nástupu největších hvězd festivalu. Plzeňských Cheers! je 7, hrají mimo jiné na housle, flétnu a harmoniku, což dost baví, a jakmile na tyhle nástroje zahráli nějakou pěknou irskou odrhovačku, v kotli pod nákladňákem začala divočina. Po nich na nákladňák nastoupili slavní pražští Nežfaleš. Ti hrají melodický punk, který je mezi mládeží dost známý, tudíž tráva pod pódiem dostala opět dost zabrat od desítek skákajících těžkých bot. Zvířený prach ani nestačil sednout zpátky na zem, publikum se svlažilo dalším pivem a už se na pódium drali rock'n'rolloví Rocket Dogz. Jejich klapající kontrabas nenechal nikoho v klidu postávat, a tak se kolem desáté celá pískovna pohupovala do rytmu rock'n'rollu. Poté zahrála kapela Svoloč, která Vodafest zařadila do svých desetiletých oslav, kdy objížděla všechny festivaly, kde za svou kariéru zahrála, a celou sobotní (vlastně už nedělní) produkci zakončovala začínající pelhřimovská kapela Myšlenkový pochod.

Kapely dohrály, Mlíkaři se rozloučili, ale to rozhodně neznamenal konec zábavy. Pivo teklo pořád dál, i kytara se našla, lidé seděli a bavili se. Nejotrlejší jedinci šli spát až druhý den v dopoledních hodinách. Tou dobou už ale začínali vylézat z nor a stanů včerejší účastníci, snídalo se, pivo opět teklo proudem a nemálo návštěvníků zvládalo i kořalky. Neděle už ale znamená úklid a Mlíkaři za vydatné pomoci Kofolářů až do odpoledních hodin sklízeli místo činu, až kromě vydupaného kola v trávě nic nenaznačovalo tomu, co předchozí večer proběhlo za výjimečnou událost.

Když to shrneme, tak dobré zboží se chválí samo, a proto rok od roku přichází více lidí, letos to bylo už přes 200 platících. Nevyskytly se žádné problémy, nehořelo, kapely i návštěvníci byli nadšení a spokojení, zásoby jídla byly v neděli úplně vyluxovány, piva se vypil rybník, a hlavně i pořadatelé si to užili. Takže děkujeme za pomoc Kofolářům a dalším zúčastněným, zejména za výčepním pultem, a těšíme se na další ročník!

Martin Trefil

Hustota dopravy v Dobré Vodě

Také jste si někdy položili otázku, kolik aut asi tak denně projede Dobrou Vodou? Mně už to párkrát vrtalo hlavou, a proto jsem se jednoho prázdninového dne (ano, věnovala jsem celý jeden den své dovolené k vyřešení této otázky) rozhodla udělat průzkum. Samozřejmě není den jako den. Každý den je jiný a nelze porovnat pracovní den a víkendový den. V pátek 24.8.2018 jsem si nařídila budík na 5:50, „přestěhovala se“ na terasu a od 6:00 zahájila statistiku. Do statistiky jsem počítala pouze vozidla, která projela přes náves. Ta, která jela „horem“ nebo od Vysoké Lhoty do Kámena, započítána nejsou. Vozidla jsem rozdělila do 5 kategorií – automobil, traktor, dodávky a větší ..., bicykl, motorky a čtyřkolky. Výsledným počtem jsem byla celkem překvapená, neboť jsem čekala, že čísla budou vyšší.

Lenka Vacířová

	AUTOMOBIL	TRAKTOR	DODÁVKA +	BICYKL	MOTO + 4 KOLKA
6:00 – 6:59	13	4	1	0	0
7:00 – 7:59	22	1	2	0	0
8:00 – 8:59	17	5	3	0	0
9:00 – 9:59	8	6	3	1	0
10:00 – 10:59	11	2	2	0	2
11:00 – 11:59	11	0	4	2	2
12:00 – 12:59	10	2	0	1	1
13:00 – 13:59	13	2	1	0	0
14:00 – 14:59	11	1	1	0	0
15:00 – 15:59	24	6	1	0	1
16:00 – 16:59	21	3	0	1	1
17:00 – 18:00	22	0	0	1	3
CELKEM	183	32	18	6	10
	249				

Cestovatelské okénko

Simthali – dopis z trochu jiné vesnice

Honza Vlach a Míša Bičíková – dobrovolníci v Simthali leden až březen 2018

Vesnice Simthali leží na východ od Kathmandu, hlavního města Nepálu. Je rozsáhlá a prudce stoupá po vrcholu hřebene ve výšce okolo 1800 m.n.m. Projít celou vesnicí od jejího začátku v dolní části u řeky až k nejvýše položeným domům trvá nejkratší cestou okolo dvou hodin. Vzdálenosti mezi domy jsou kolikrát poměrně velké a v celé vesnici lze najít několik jejích menších “center“. Skrz celou vesnici vede jen jedna prašná, hlavní cesta, která dostala v poslední době jen několik ramen, aby měli i někteří další obyvatelé vesnice lepší dostupnost ke svým domovům. Neodvážím si tipovat počet obyvatel, ale odhady místních se pohybovaly od dvou do deseti tisíc.

Ve vesnici se nacházejí tři školy. Nejmenší školu položenou ve spodní půlce vesnice navštěvuje jen několik žáků z nejnižších tříd a předškoláků. Velikostně střední škola je v horní části vesnice a čítá okolo sta žáků od první do sedmé třídy. Největší škola je přibližně uprostřed a do tříd od nuly (předškoláci) do desáté třídy chodí přibližně dvě stovky školáků.

Příjezd

Ve škole v Simthali jsme strávili dohromady dva měsíce a působili jsme právě v největší škole ve vesnici - Shree Arunodaya Secondary School Simthali. Ředitelkou školy je paní Nirmala (neumí moc anglicky), ale naším hlavním kontaktem před příjezdem byl angličtinář Kedar (dobrá angličtina – poměrně jednoduchá komunikace).

Kedar nás ochotně po přiletu vyzvedl na letišti a zajistil, abychom se v pořádku dostali do našeho hotelu a druhý den nám pomohl se dostat na autobusové nádraží a posadil nás na správný autobus směrem do Simthali, takže první orientace v Nepálu probíhala naprosto bez problémů. Cesta autobusem do vesnice, přibližně 80 km, trvala okolo osmi hodin, protože asfaltové silnice jsou rozbité a je na nich velký provoz a část cesty ani asfalt neměla.

Škola

Po zemětřesení v roce 2015 byla škola silně poničena a v současné době (začátek roku 2018) probíhala výstavba nových budov. Z toho důvodu musely staré budovy, které přežily zemětřesení, uvolnit místo stavbě, a my proto učili pouze v plechových boudách nalepených na sebe. V jediné původní budově je kabinet pro učitele a knihovna. Výuka probíhá každý den kromě soboty, kdy je vždy volno, a kromě svátků, kterých v Nepálu není zrovna málo. Učili

jsme tedy stejně průměrně okolo pěti dní v týdnu. Škola začíná v deset hodin a končí pro nižší ročníky ve tři a starší ve čtyři odpoledne. Pozdější začátek dá dětem bydlícím daleko čas dojít do školy a ve třídách je v deset hodin už tepleji.

Učebny z plechu nejsou zrovna ideální. Hlína na zemi poměrně práší a v případě dešťů se v některých třídách vytvořil nechtěný rybníček. Zvuková izolace v podstatě neexistuje, takže když vedlejší třída začala nahlas předčítat nebo zpívat, poměrně to komplikovalo výuku. Třídám také chyběly dveře a okna jsou vlastně díry v plechu, takže ostatní děti pobíhající kolem školy také ke koncentraci studentů na výuku zrovna nepřidaly.

Tyto drobné komplikace by však měly být brzy z velké míry odstraněny, pokud stavba nové školy bude probíhat podle plánu. Tři dvoupatrové budovy by měly mít dohromady 16 místností a hned vedle školy by měly stát i nové toalety.

V podstatě jediný rovný plácek (velkou část teď zabírala stavba) je volejbalové hřiště uprostřed mezi budovami školy. Takže jsme s dětmi hráli volejbal, s menšími přehazovanou, a i na fotbálek se dostalo (Jenda Pejčochů by ocenil, že se tu hraje zásadně jenom v pantoflích, oni děti vlastně většinou jiné boty ani nemají).

Důležitým prostorem pro nás byla knihovna. Už na začátku našeho pobytu jsme si vyžádali klíče a knihovnu jsme otvírali po celou dobu výuky (bez učitele děti do knihovny nesmějí) a především po výuce. Poté, co si děti zvykly, že knihovna se pravidelně otevírá, trávily tam obvykle svoje odpoledne až do západu slunce. Jednalo se především o děti, které bydlely poblíž školy, ostatní musely odcházet dříve, aby se dostaly domů ještě za světla.

V knihovně byly počítače (elektrina nefungovala moc pravidelně), hry pro děti (pouze ty, co jsme dovezli/vyrobili – pexeso, omalovánky, Dobble...), slušná zásoba nepálských knížek a něco málo knížek v angličtině (pouze několik z nich bylo na dostatečně nízké úrovni pro děti).

Okolo školy je neskutečný nepořádek. Spousta odpadků, které nikdo neřeší, se válí po mezích pod školou, protože jediný, kdo okolo školy uklízí, je vítr. Pokusili jsme se o pár marných pokusů o sběr a pálení (za asistence dětí), ale odpadků je takové množství, že to v podstatě nemělo vliv. Snažili jsme se proto aspoň děti vychovávat k používání košů, udržování alespoň malého pořádku a sami jít příkladem. V celém Simthali, Nepálu a pravděpodobně i Asii je tohle otázka především místních obyvatel, a to bude ještě pravděpodobně běh na dlouhou trať. Kultura konzumu a levných obalů sem dorazila dříve než kultura čistoty a pořádku veřejných prostor.

Výuka

Učili jsme tak dvě hodiny (hodina má 35 minut), hodina pauza, dvě hodiny, pauza na svačinu a další dvě hodiny. Rozdělili jsme si třídy od druhého do sedmého ročníku – 2.-5.třída mají angličtinu dvakrát denně, starší potom jednou. Angličtina je v Nepálu velmi důležitá, protože velká část středních a všechny vysoké školy vyučují anglicky, takže kdo to chce někam, dotáhnout, musí se jí naučit, a navíc velká část peněz, které Nepál získává, jde z cestovního ruchu. Je potřeba zdůraznit, že ve škole panuje velká “volnost“. Učitelé nechodí do výuky zrovna na čas a bohužel se často stává, že neučí vůbec nebo se vůbec neobjeví ve škole. Proto jsme se snažili jít příkladem a dodržovali jsme svůj rozvrh, jak jsme jen mohli. K tomu jsme se pokoušeli zabavit děti, které neměly učitele, buď nějakou hrou, nebo jsme jim přidali extra hodinu navíc.

Vyučovali jsme především angličtinu a k tomu navíc počítače, pokud tedy zrovna šla elektřina (odpoledne, kdy měly být počítače, pravidelně vypadávala elektřina, takže jsme odučili přibližně polovinu hodin). Když nešla elektřina, vzali jsme si extra hodinu angličtiny, nebo jsme pouze otevřeli knihovnu, záleželo na našem stavu energie a chuti po celém dni učení.

Velká volnost je i v samotné výuce angličtiny. Každá třída má svoje učebnice, ale ty se často dědí, takže cvičení v nich jsou často vyplněná, a navíc neodpovídají moc úrovni dětí. Učebnice nám sloužily spíš jako inspirace, co vyučovat a co by děti teoreticky měly zvládat, a případně jako doplněk vyučování – není nutná příprava, je to změna pro děti a je to jednodušší pro nás. Většinu výuky jsme však vyučovali pomocí her – pexeso, házení míčem, ukazování věcí. Děti hry mnohem víc baví a je jednodušší udržet jejich pozornost, což je často obtížný úkol. Cvičení a jakékoliv psaní či kreslení na tabuli děti také velmi bavilo. Co se týká počítačů, většina dětí s ním nepřišla do kontaktu, takže jsme začínali úplnými základy jako ovládání myši a klávesnice, psaní ve Wordu a kreslení. No i na základní hry se dostalo.

Zázemí

Dobrovolník dostane ubytování a jídlo, což je v podstatě všechno, co je k životu ve vesnici zapotřebí. My jsme měli vlastní místnost hned vedle školy, což nám dávalo dostatek soukromí a pohodlí. V místnosti byly jen dvě velké postele, jedna na spaní a druhá jako odkládací prostor, kus koberce, lavice a žárovka. V půlce ledna, kdy jsme dorazili, byla v noci poměrně zima, takže dobrý spacák byla nutnost. Přes den se však teplota poměrně zvýšila, pokud tedy nepršelo, ale to se stalo za náš pobyt pouze několikrát. (V Nepálu je období sucha a deště přijdou až okolo června a vydrží do začátku září.)

Na jídlo jsme chodili každý den ke Kedarově manželce Soru (s kterou se dalo domluvit anglicky). V devět ráno jsme v Kedarově domě měli připravený oběd (ano, tak to nazývají) a v sedm večer večeři. Jednalo se v podstatě vždy o stejné jídlo zvané “dal bhat“ (rýže s čočkou) v různých variacích. Soru je výborná kuchařka – jejího jídla se člověk nikdy nepřejí! K dal bhatu se přidává “tarkari“ - různé druhy zeleniny na kari. Párkrát bylo i maso, takže jsem ochutnal jejich kozu nebo buvola. (Jelikož ve vesnici nemají ledničky, tak v případě zabijačky si zvíře rozebere celá vesnice a okamžitě se sní). A navíc jsme v každý školní den dostávali svačinu z obchůdku hned vedle školy – sušenky, malé smaženky, hrášek, instantní polévku atd. Ve vesnici je také několik obchodů, kde se dají koupit arašidy, sušenky a další drobnosti (i pivo – v našem případě jedno napůl tak jednou za dva týdny).

Mimo školu

Jak už bylo zmíněno, cesty v Nepálu nejsou z nejrychlejších, a tak jsme se z vesnice moc často nedostali. Avšak měli jsme to štěstí, že v průběhu dvou měsíců nám sobota a svátky udělaly čtyři dny volna, a navíc jsme byli pozváni do Kathmandu na svatbu dcery jedné z učitelek. Mohli jsme tak na vlastní oči vidět na místní poměry bohatou svatbu. K tomu jsme také byli na jedné místní opravdové vesnické veselce.

V celé vesnici nemluví moc lidí anglicky a naše nepálština byla velmi strohá. Lépe než s dospělými jsme se tedy domluvili s dětmi. Ale i to nebránilo občasnému pozvání na čaj nebo rakšu (rýžová pálenka). Ve dnech volna jsme vyráželi na procházky, což znamenalo lezení do kopce nebo z kopce, kamkoliv člověk vyrazil, a pozorování místního života, zemědělství a Himalájí na obzoru. K tomu jsme měli čas na čtení knížek, přípravu dalších cest, rozjímání... Čas jde v Simthali prostě pomaleji.

Nikdy předtím jsem v podstatě neměl co do činění s dětmi. Ale jak mi určitě spousta učitelek čtoucích toto vydání Občasníku potvrdí (ne že bych se s nimi ani zdaleka chtěl srovnávat), jako všude na světě je důležitá pozitivní nálada a zásoba energie. To je potřeba a zbytek si už cestu nějak najde. Simthali nám zkrátka dalo neopakovatelný zážitek ze života v nádherném a ryzím Nepálu. S vesnicí, a i s dětmi, bylo až nečekaně těžké se rozloučit.

Namasté

OČ

100 mil v sedle

Podívali jste se 29. srpna z okna a mysleli si, že se Vám to jen zdá? Viděli jste všude koně? (Hlavně vy, co bydlíte na návsi!) Ne, to nebyl sen, to byla realita. Pokládali jste si otázku, co tu chtějí, a doteď neznáte odpověď? Čtete dál!

V červenci mi volá neznámé číslo, zda jsem doma a mám chvíli čas. Vycházím tedy na náves, kde čekají 3 lidé s úsměvem na tváři ze Spolku Jezdců Vysočiny. Zalíbila se jim naše vesnice (a nejenom díky názvu) a mají v plánu přes nás poslat výpravu koní, konkrétně akci 100 mil v sedle. Odkývala jsem jim, že je možné naši náves do akce zapojit, a byla zvědavá, co to bude, až to bude. Již cestou z práce (z Černovic) jsem potkávala koně a ještě netušila, co bude ve vsi. M.M.Zíka se syny připravili posezení pro jezdce, rozdělali oheň na buřty a narazili soudek. Účastníci 22. ročníku, kteří vyráželi ten den ze Sedlečka u Soběslavi, pomalu přijížděli na náves, kde je čekala první veterinární kontrola, aby zjistili, zda koně cestu zvládají (pozn. autorky: koně byli v pořádku, ale u některých jezdců bych váhala, zda cestu zvládnou☺). Přivázali koně ke stromům, plotům, sloupům, čekali na veterináře, a přitom se posilnili na další kus cesty. 100 mil v sedle je etapový orientační závod na koních. První zastávka byla u nás, další v Dobré Vodě Lipnické a konečná na Kidově louce v Křižánkách. Tohoto ročníku se zúčastnilo celkem 36 jezdců. Popravdě jsem tolik koní pohromadě snad ještě nikdy neviděla. Byla to skvělá podívaná a je velká škoda, že příští rok povede trasa úplně jinudy.

Lenka Vacířová

Rodáci - křest knihy

Dne 8. září se v naší obci konal sraz rodáků při příležitosti 700stého výročí první písemné zmínky o obci. K této příležitosti také vzniklo rozhodnutí o vydání obecní knihy. Kniha vznikala více než dva roky, na jejím vzniku se podíleli všichni občané obce. Každá chalupa dostala za úkol sepsat na jednu až dvě stránky svou historii, stručné informace o svých obyvatelích, jejich životech a jejich vlivu ve vsi. Tato část je asi třetinou knihy. Na zbylé části se nejvíce podílela paní Martina Pekařová, která pracuje ve Státním okresním archivu v Pelhřimově. Nechci tady vyjmenovávat a děkovat všem zúčastněným. Vezmeme to kolem a kolem a kniha je na světě.

A 8. září nastal den D. Oslavy obce jsme zahájili již krátce po 13. hodině, avšak na knihu jsme si museli počkat až do 16. hodiny. V 16:00 se všichni občané i hosté sešli před školou, naproti pod Pošustovými stál bílý stan, kde nás po celý den bavila výborná Černovická dechovka. Nyní se ale místa před stanem ujal náš milý pan starosta Miloslav Matěj Zíka a dal se do představování knihy. Zmínil poděkování všem zapojeným. Poté byla kniha pokřtěna, jak jinak v Dobré Vodě než vodou, a dole pod kopcem v obecním merchu, byla dána do prodeje.

Kniha měla velký úspěch. Lidé ji kupovali nejen pro sebe, ale i pro své blízké a přátele. Někteří dokonce mysleli i na dárky k Vánocům, a to bylo teprve září. V den oslav se prodalo rekordních 100 kusů.

Celkově však obec vytiskla rovných 600 knih, takže další zásoba knih ještě zbývá a je na obecním úřadě stále k dostání. Takže, pokud ještě nemáš svoji knihu, tak neváhej a běž pro ni!!

V celkovém ohledu se nám den obce letos opravdu vyvedl. Doprovodný program byl velmi bohatý. Měli jsme mši, divadlo, křest nové knihy, dále také obec předala několik vyznamenání lidem, kteří se významně zasloužili o zlepšení života v obci. Cenu dostal pan Ladislav Vlach za starost o naší dobrou vodu, dále pak Jan Urban a ostatní z Vlašimské astronomické společnosti za pravidelnou vesmírnou osvětu, divadelní spolek Hralous za pohádky a slavný Magistr Kelly (Ota Klodner) za magické triky.

V obecním obchůdku jsme prodávali nejen knihu, ale i další předměty. Hitem letošní zimy je stylová čepice, tzv. zmijovka, s ručně vyšívaným obecním znakem. Dalším parádním módním doplňkem se stala eko bio plátěná taška taktéž doplněná potiskem znaku naší obce. V žádné kuchyni nesmí chybět obecní půllitr, co sklenka na pivo, a v neposlední řadě ani

kalendář. Povinným obecním dresscodem se stala krásná různobarevná trička, která mají všestranná využití, na práci i na parádu.

Nejdůležitější ale zůstává, že jsme se všichni sešli, popovídali si a měli se krásně.

Martina Blažková

Oprava křížků v polích

V letošním roce proběhla obnova osmi litinových křížů v katastru obce. Kříže byly v havarijním stavu znečištěné mechy a lišejníky. Litinové části byly mechanicky poškozené a zasažené hlubokou korozí, kříže nebyly kompletní (někde chyběly nápisové desky, korpusy Krista, kříže) a na kamenných podstavcích byly patrné trhliny.

Na jejich opravu jsme žádali několikrát dotaci, až třetí pokus vyšel. Dotace byla poskytnuta z grantu Ministerstva zemědělství ve výši 60 %.

Samotné práce prováděl Daniel Mareš st. Byli jsme rádi, že opravy prováděl místní člověk.

Slavnostní svěcení provedl černovický farář P. Mgr. Augustín Ján Grambal. Poté následovalo posezení ve škole, kde se zdržel i pan farář, a alespoň jsme se trochu poznali. Celá akce byla pojímána ekologicky, my mladší na kolech (nad 45 let bylo dovoleno do kopce vést). Pro starší spoluobčany byla nachystána koňská spřežení, která zajistila rodina Vlachova, za což jim děkujeme.

M. M. Zíka, A. Zíka

Rybníky v Dobré Vodě

Konec roku 2018 se nám pomalu blíží, a tak se společně podíváme, co se letos dělo pod hladinou našich rybníků.

V minulých zpravodajích jsme si popsali všechny obecní rybníky. V katastru Dobré Vody se nacházejí ještě dva rybníky, a to rybník Olšovec a rybník Luční, ale oba jsou v soukromém vlastnictví.

31.3.2018 jsme lovili rybník Hať. Výlov proběhl zdárně, přírůstky byly dobré, i když nějaké ryby přece jen scházely, tak s výsledkem jsme i přesto byli spokojeni. Na Velikonoční pondělí jsme lovili rybník Pod Zíkoví. Ani tam to nebylo špatné, i když úbytek byl o něco větší než v Hatích. Jaký počet ryb to byl, bychom se museli zeptat vydry říční, kolik si jich odnesla. Kapry, amury, líný a nějaké štiky jsme přendali do Hatí. Koncem jara jsme nakoupili menší kapry a dali je Pod Zíkoví.

Jelikož bylo celé jaro velmi suché a v létě už vůbec nepršelo, tak začaly přírůstky v našich rybnících ubývat. Tak jak si myslíte, jak to mohlo dopadnout? Začátkem srpna začaly ryby hynout. Nejvíce to odnesl rybník Pod Šafářovi a za dva týdny i rybník Pod Zíkoví. Takové sucho, jako v roce 2018, že ani na podzim nezapršelo, zdejší starší občané nepamatují. Začátkem července byl také kontrolní odlov v Hati, který se velice podařil.

Abych shrnul letošní rok 2018 našich rybníků, tak vůbec nebyl dobrý. Na jaře 2019 budeme lovit rybník Hať, tak se za námi určitě přijďte podívat, nebo nám pomoci.

Milan Pošusta st.

KRONIKA OBCE DOBRÁ VODA U PACOVA 2017

POČASÍ

Nový rok začal mrazy, a to nejen v noci, ale i ve dne. Do poloviny ledna občas i sněžilo, srážky byly ale velmi slabé. Do poloviny února přetrvávaly mrazy, poté se již začalo oteplovat a teploměry zaznamenaly jen několik málo nočních mrazíků. Na konci března byly již denní teploty běžně mezi patnácti a dvaceti stupni. V dubnu nastalo lehké ochlazení, v květnu se teploty vyšplhaly i nad dvacet stupňů. Konec května a celý červen teploty stoupaly až ke třiceti stupňům. Červenec a srpen byly také velmi teplé měsíce a téměř beze srážek. V září se ochladilo na dvacet stupňů. Podzim byl teplý a suchý. První noční mrazíky přišly v polovině listopadu a v prosinci se teploty pohybovaly lehce pod bodem mrazu hlavně v noci. Celý rok byl nadprůměrně teplý a velmi suchý.

AKCE

5. ledna se opět uskutečnila Tříkrálová sbírka pod záštitou farní charity Pacov. Za tři krále se převlékly A. Hlavinková /DV 13/, L. Zíková /DV 19/, K. Švecová /DV 21/. Doprovod jim poskytl pan starosta M. M. Zíka a do kasičky na charitativní účely bylo vybráno 3551,- korun.

7. ledna se uskutečnila výroční členská schůze členů SDH Dobrá Voda. Funkci předsedy bude i nadále vykonávat M. Vlach ml. /rodák DV 11/, velitelem zůstává M. Pošusta ml. /DV 37/.

14. ledna proběhlo setkání včelařského spolku Pacov. Členové si vyslechli přednášku o péči o včelstvo. V Dobré Vodě jsou již několik let čtyři včelaři – Průša Karel /DV 3/, Daniel Mareš /DV 3/, Zíka M. M. /DV 19/, Pošusta Jiří /DV 37/.

21. ledna uspořádali místní sportovci Dobrovodský biatlon. Na lyžích se vydalo po stopě patnáct účastníků. V kategorii nad 14 let zvítězil M. Matějka /rodák DV 26/, druhý se umístil M. Trefil /DV 33/, třetí místo obsadil E. Mareš /DV 3/.

28. ledna proběhla přednáška Jana Urbana, člena VAS, o tom, co uvidíme na nebi nad Dobrou Vodou v letošním roce.

4. února obec uspořádala již dvacátý první dětský karneval. Opět hrála kapela Jezevci a vše probíhalo ve stejném stylu, jako v letech minulých.

18. února proběhl již tradičně hasičský a rybářský ples. Kapela Status M hrála pro asi čtyřicet účastníků, kteří si nejenom dobře zatančili, ale odnesli si i cenné odměny z tomboly.

25. února se konal již počtvrté masopustní průvod obcí. Asi 25 masek v doprovodu dvou harmonikářů z Pacova během čtyř hodin odpoledne navštívilo téměř všechny stavení ve vsi. Pohoštěny byly samozřejmě koblihami a alkoholem. V nůši si bába odnesla velkou výslužku, kterou mohli všichni společně ochutnat a zkonsumovat večer při posezení v místní škole. K poslechu i tanci hráli i nadále harmonikáři posílení bubnem.

8. dubna uspořádala obec jarní tvoření zaměřené na jarní a velikonoční dekorace. Vše potřebné opět připravily paní Bártů /rodačka DV 11/ a paní Trefilová /rodačka DV 20/.

16. dubna se především p. starosta a několik dobrovolníků zúčastnilo akce Keltský telegraf. Bylo nutno vystoupat na Vrchu a tam odpálit v určený čas světlici.

22. dubna se uskutečnila obecní zabijačka. Již podruhé se místní občané mohli zapojit při přípravě rozličných produktů z vepřového masa a poté také ochutnat. Přípravu všech pochoutek měl na starosti řezník Josef Žák z Dobšic u Znojma. Večer vystoupila v místní škole kapela The Flying Bus a všichni návštěvníci mohli i nadále ochutnávat již zmíněné pochoutky. Zároveň se zabijačkou se uskutečnilo i vaření piva na dobrovodskou pouť pod vedením pana Adama Šteidla ze Žďáru nad Sázavou.

10. -11. června se konala již tradiční dobrovodská pouť. V pátek večer pořadatelé promítali film „Čapí dobrodružství“ na návsi u mlékárny. V sobotu se konala pouťová zábava, tentokrát v režii kapely Jezevci, také na návsi. V neděli sloužil páter z Černovic mši svatou v místní kapličky a odpoledne se utkala čtyři družstva ve fotbalovém turnaji na hřišti na návsi. Divadlo Hralous sehrálo pohádku, která pobavila jak malé, tak i velké. Po celou dobu bylo zajištěno občerstvení /v sobotu také rožněné prase/ a nápoje.

29. července se uskutečnil v pořadí již šestnáctý výstup na Jalový vrch. Zde všechny přítomné informovala paní Mgr. Martina Pekařová o přípravě knihy, která se týká historie i současnosti naší obce. Kniha je připravovaná k sedmistému výročí první zmínky o naší obci, což bude v roce 2018. Poté se účastníci vrátili zpět na náves, kde se opékalo prase a kde také vystoupilo divadlo pro pobavení všech. Večer vystoupilo ve třídě bývalé školy několik kapel, a to Místní těleso, PK, Vobruč band, Nevidim, Čerstvý schody. Odpoledne bylo možno sledovat oblohu hvězdářským dalekohledem Vlašimské astronomické společnosti, který do naší obce již řadu let vozí Jan Urban, člen VAS.

7. srpna uspořádal spolek Mlíkaři již desátý ročník hudebního festivalu Vodafest. Během odpoledne, večera a části noci se na pódiu vystříдалo dvanáct kapel různých žánrů.

Návštěvníků přišlo asi 180. Občerstvovali se pelhřimovským pivem /200 litrů/, kofolou, různými druhy kořalky, snědli 30 litrů guláše, který uvařila paní Jana Pejčochová /rodačka z DV 18/ a 200 párků v rohlíku. Vstup stál 200,-Kč.

2. prosince proběhlo od 14,30 hodin umělecké tvoření vánoční a zimní dekorace ve třídě bývalé školy. Dílny opět vedly M. Trefilová / rodačka DV 20/ a J. Bártů / rodačka DV 11/. V 18,00 hodin se rozsvítil na návsi vánoční stromek a adventní atmosféru podpořil i pěvecký sbor IN PACE. Pro zahřátí se podával svařák a svařený nealkoholický džus pro děti. Následně bylo možno posedět a popovídat si ve třídě.

22. prosince se příznivci koled měli možnost setkat a nasát vánoční náladu jednak v 18,00 hodin u kapličky, kde vystoupila L. Zíková /DV 19/ s hrou na klávesy, A. Hlavinková /DV 13/ se zpěvem, O. a V. Peškovi z Pacova se hrou na klarinet a flétnu. Dětské vystoupení doplnil chýnovský pěvecký sbor Chválicí skupinka. Od 20.00 hodin vystoupil ve třídě bývalé školy Slávek Klecandr.

26. prosince proběhlo hudební setkání tří kapel /Místní těleso – DV, NNP – Pelhřimov, Nazdárce – Vlašim/.

28. prosince uspořádal od 20,00 hodin Jan Vlach /DV 11/ cestopisnou přednášku především o pobytu na Novém Zélandu. Výklad doplnil spoustou autentických fotografií, které reprodukoval na promítací plátno.

29. prosince čaroval od 16,00 hodin ve třídě kouzelník Magistr Kelly a poté následoval šipkový turnaj Luboše Ryby.

31. prosince se skupina asi patnácti nadšenců vydala před polednem na pochod na Svidník. Jedna cesta je dlouhá asi 7 kilometrů, záleží na tom, kudy se jde přes les a kolem Vintřova. Na Svidníku se sejdou turisté z okolních vesnic, chvilku si popovídají a jdou zase zpět domů. Večer bylo možno završit společným posezením ve třídě školy. V půlnoci byl odpálen ohňostroj financovaný obcí a zajištěný L. Vlachem.

20. a 21. října proběhly v celé republice volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. U nás byla také jedna volební místnost, a to ve třídě bývalé školy. V naší obci je 70 voličů. Výsledky byly následující: ODS /13/, ČSSD /10/, ANO /9/, STAN /7/, TOP 09 /6/, KDU-ČSL /3/, KSČ /2/, SPD /2/, PIRÁTI /2/, ZELENÍ /1/, REPUBLIKÁNI /1/.

Zdena Marešová

Čerstvé pečivo až do školy

Pekařství Adélka v říjnu zkontaktovalo naši obec s nabídkou rozvozu čerstvého pečiva. Podmínkou bylo zajistit jen výdejní místo a někoho, kdo by pečivo vydával. Ovšem tedy pokud bude splněn hlavní předpoklad a to náš zájem.

My jsme splňovali vše a tak jsem 12.11.2018 mohla poprvé rozdat pečivo čtyřem dobrovodským rodinám. Abychom však byli připraveni naprosto dokonale, místní truhlář Radkek Pošusta vyrobil stůl s věšáčky, který je umístěn v chodbě školy a slouží k přeskládávání pečiva.

Podle domluvy sem auto s pečivem přijíždí mezi 9 – 10 hodinou po cestě do Tábora. Já mám poté do dvanácti prostor na to sbalit děvčata do kočáru, vyrazit s nimi na procházku a po cestě se stavít ve škole a přeskládat objednané pečivo z přepravek do zájemci předem připravených tašek. Vlastními taškami se eliminuje spotřeba jednorázových igelitových pytlíků a tak využívám jen papírové sáčky na sladké pečivo a jednorázové rukavice, s kterými pečivo rozdělují. Zákazníci si pak objednané rohlíky, chleby či jiné produkty rozeberou libovolně v průběhu dne.

Jak objednání pečiva funguje

Kdokoli, kdo má o pečivo zájem se musí zaregistrovat na webovém portálu www.adelkaonline.cz a poslat finanční částku (nejméně 500,-) do online peněženky. Pokud ale nabijete částku 1000,-, získáte 50 korun, které následně můžete využít na další pečivo. Nemusíte se obávat, že pokud se službou nebudete spokojeni, tak o nahrané peníze přijdete. Nevyčerpaná částka vám po případném zrušení účtu bude zaslaná zpět. Objednávky musí proběhnout nejpozději do dvanácti hodin předchozího pracovního dne. Není problém sem zadat i stálou objednávku na dané dny. Nabídka pečiva je slušná a obměňuje se dle aktuálního období (např. na Vánoce je vánočka, na Velikonoce mazanec) a mimo jiné obsahuje i mouky či strouhanku. Za zajímavost také stojí, že nabízené pečivo je levnější než v obchodech, neboť k němu není přičtena marže obchodníka.

Zatím se lidé anketou shodli na dovážení pečiva ve třech dnech; pondělí, středa a pátek. Někteří si přáli i čerstvé pečivo v sobotu ráno a tak kdo ví, zda se ještě někdy v budoucnu „otevřací doba“ nerozšíří. V současné době se k počátečním čtyřem rodinám přidaly další dvě.

Anna Trefilová

Zabijačkové hody v Dobré Vodě

Rok se s rokem sice zatím nesešel, ale my se 8. prosince sešli v hojném počtu na již vcelku tradiční zabijačkové hody, událost to vskutku hodná věhlasné zážitkové agentury, takový náš mix pořadů Ano, šéfe!, Prostřeno a Špinavá práce. Opět nás přijel dirigovat, napomínat, učit a laskavým i nelaskavým slovem povzbuzovat řeznický guru Joža.

Pod jeho zkušenou a přátelskou taktovkou jsme se znovu učili vařit ovar, krájet sádlo, loupat cibuli, přikládat pod oheň, míchat čímkoli v hrnci, hlavně aby to nestálo, mlít česnek v mlýnku, zkrátka nelelkovat a neflákat se, ale pořádně makat, a nakonec se radovat ze společně dobře odvedené práce.

Opět nám přecházel zrak při pohledu na talentovaného řeznického mistra kráječícího zelí (a vlastně cokoli) stylem, že by se i Zdenda Pohlreichů styděl, nebo když naprosto precizně odřezával maso z půlek. Samozřejmě vepřových.

Jakmile byl ale požádán o rozhovor a ideálně recept do našeho lukrativního investigativního plátku, pouze skromně pokrčil rameny a pípl, že žádné recepty nemá, chopil se opět svého nože a šel krájet maso na ptáčky. A tak i mně došlo, že je škoda plýtvat slovy, že toto se prostě musí zažít.

Jedna z prvních gurmánských zážitků vzešlých ze společného úsilí byla paštika. My, poučení z ročníků předešlých, jsme se jí nepřecpali k prasknutí, ale nechali si místo na spoustu dalších dobrot, kterých jsme se měli ještě dočkat. Mezi nimi nechyběly stálíce zabijačkových hodů jako jitrnice a jelita, zabijačková polévka a guláš, tlačanky, výpečky... Chuťové pohárky vrněly blahem, zatímco žlučníky plakaly, my spokojeně mlaskali a synchronizovaně odfukovali, rozepínající přitom knoflíky u kalhot a povolující kšandy, což, tedy za mne čistě nezaujatě, byla ta nejvyšší známka hodnocení, že se hody vydařily a všichni si je náležitě užili.

Petra Čajová

Tvůrci časopisu:

Miloslav Matěj Zíka

Mgr. Lenka Vacířová

Jan Hlavinka

Ing. Jan Vlach

Ing. Lukáš Vlach

Ing. Miroslav Vlach

Bc. Jan Pejčoch

Stanislava Zíková

Antonín Zíka

Jaroslav Pejčoch

Milan Pošusta st.

Daniel Mareš ml.

Mgr. Kateřina Pošustová, DiS.

Klára Zíková

Zdeňka Marešová

Ing. Martin Trefil

MgA. Anna Trefilová

Petra Čajová

Martina Blažková